

[Socialministeren.]

bagevirkende kraft, er, at ydelserne skal være erstatning for den arbejdsfortjeneste, der mistes netop på det tidspunkt, ulykkestilfældet indtræder eller erhvervssygdommen erkendes.

Hertil kommer det forhold, at arbejdsgiverne opfylder deres ansvar i henhold til loven ved at tegne forsikringer i private forsikringsselskaber. En ved lovændring gennemført forhøjelse af allerede tilkendte erstatninger ville derfor medføre, at de nuværende arbejdsgivere gennem forhøjede præmier ville komme til at betale for skader, som er indtruffet hos tidligere arbejdsgivere, fordi forsikringsselskaberne ikke har haft mulighed for at opkræve præmier til dækning af de senere forhøjede ydelser.

Efter de forskellige love er dagpengeerstatninger pristalsreguleret automatisk. Det er dog således, at de erstatninger, der er fastsat før 1947, ikke automatisk reguleres; det sker ved særlige love, som vedtages her i folketinget, senest er det sket ved lov af 1958. Pristallet for oktober 1961 vil bevirke en yderligere stigning fra 1. april 1962. Jeg agter derfor i nær fremtid at fremsætte et særligt forslag om procentvis forhøjelse af ydelserne fra før 1947.

I øvrigt vil jeg sige, at hvis der er noget i det af det ærede medlem særligt nævnte tilfælde, som kan give anledning til, at vi tager det op, skal vi meget gerne se på det.

Chr. Madsen: Jeg takker den højtærede minister for svaret. Jeg forstår det således, at for de ydelser, der er fra før 1947, vil der komme forslag om ekstraordinær hjælp, og at der i øvrigt også for dagpengeydelser fra før 1. april 1959 vil ske en snarlig ændring.

Socialministeren (Bundvad): Det ærede medlem har ret i sin opfattelse, for så vidt angår ydelserne fra før 1947. Ydelserne efter 1947 er automatisk regulerede, og jeg kan

ikke i øjeblikket overse, om der skulle være grundlag for yderligere ændringer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gottschalck-Hansen* til ministeren for offentlige arbejder:

„Agter ministeren for offentlige arbejder at tilslutte sig revisionsdepartementets opfattelse af, at det vil være hensigtsmæssigt, om samtlige postgiromidler indgår i mellemregning med finansministeriet imod en rimelig forrentning, således at en eventuel obligationsbeholdning forvaltes af finansministeriet og ikke af post- og telegrafvæsenet, hvorved de bevilgende myndigheder vil få fuld kontrol med køb og salg af obligationer?“

Gottschalck-Hansen: I folketingets spørgetid den 16. marts 1960 spurgte min partifælle det ærede medlem hr. Poul Møller den daværende finansminister, den nuværende højtærede statsminister, om denne var bekendt med eller samtykkede i postgirofondens opkøb af obligationer. Af ministerens svar fremgik det, at det var en aftale med nationalbanken, at køb af obligationer skulle foregå mere jævnt i fremtiden end hidtil. Jeg må opfatte dette derhen, at nationalbanken skal være løbende underrettet også om postgirofondens køb. Hvorvidt dette er tilfældet, er jeg afskåret fra at konstatere, men det kan måske senere oplyses.

Postgirofondens køb af obligationer er imidlertid igen blevet aktuelt derved, at der i den af statsrevisorerne den 12. august 1961 afgivne betænkning over statsregnskabet for 1959-60 er gjort rede for en nyordning vedrørende postgiromidlernes anbringelse. Af denne fremgår det, at 2. revisionsdepartement har rejst spørgsmålet, om der kræves bevilling til køb og salg af obligationer for postgiromidlerne. Det fremgår ganske tydeligt af den afgivne betænkning, at revisionsdepartementet har